

Nieuwjaarsbrief

2020: Een jaar om snel te vergeten?

Dat moet je vooral niet te snel doen!

Misschien moeten we toch een paar dingen goed bijhouden.

De verontwaardiging die 2020 bracht,
de dromen
en verlangens,
de hoop in bange dagen:
die moet je vooral vasthouden.

Hoe kon een virus in een godvergeten hoek
in geen tijd de wereld ontwrichten?
Of was de wereld al ontwricht
en kreeg het daardoor vrij spel?

Herinner je het oudje
in de zogenaamde verzorgingsinstelling:
hoe die voor het raam zat
met de hand voor de ogen,
niet tegen de felle zon,
maar tegen de felle pijn

Herinner je de zorgverlener
die met de moed der wanhoop vocht.
Een beweging lang viel dat eigenlijk nog mee,
beroepseer geeft een mens grote kracht;
maar bij de tweede golf
dreigde ze kopje onder te gaan.
Was het allemaal om ter best geregeld?

Herinner je het koppeltje:
ze woonden eigenlijk zo al veel te eng.

De opsluiting bracht venijn naar boven,
onstopbaar, tegen wil en dank:
tegen de destructie van de ophokking
kunnen alleen de sterksten op.

Herinner je die goeie vriend.
Hij moest naar het ziekenhuis
en heeft het niet gehaald.
Zelfs zijn partner mocht niet naast het bed:
uitgestorven vóór hij dood was.
Een fijne vriend:
maar hebben we daar ook naar gehandeld
toen we daar nog de kans toe hadden?

De buurvrouw
die nu thuiswerkt.
Ze wil het allemaal extra goed doen,
en loopt daarom te lang op de toppen van haar tenen.
En nergens om wat bij te tanken...
Het keukentje, of de kopieermachine,
zijn een essentieel onderdeel van de werkplek.

Het kind waarvan de school ineenkromp tot een laptopscherm.
Eentje trok zich nog best uit de slag;
Eentje vond nooit zijn draai;
Eentje kreeg nooit de kans om zijn draai te vinden.
Allemaal werden ze allengs allenger.
Want de speelplaats is een essentieel onderdeel van de school.

Wij zelf
die het de ene dag wel redden,
en de andere geen kant op konden:
geen kinderen,
geen kleinkinderen,
geen familie,
geen vrienden,
alleen maar ingemaakt achter glas.

Al die herinneringen mogen mee naar 2021
omdat ze ook de uitgang tonen.
Dat kunnen we mekaar dus wensen:
de uitweg
en het vaste voornemen om de weg niet terug te gaan.

Goede voornemens zijn geen lang leven beschoren,
ze verdwijnen meestal samen met de kerstboom.
In 2021 is er nood aan een sterker medicijn:
betrokkenheid,
bemoediging,
knuffels,
weerzien,

maskers af,
hoop,
geloof dat terugval op wat was niet de enige uitweg is.

De kracht daartoe komt van het leven zelf.

Zo weet je ook waar je moet tanken...

Rudi Draye

in opdracht van en in naam van het team van de postactieven,

Eddy Achten, Rudi Draye, Ghislain Duchateau, Mathieu Erlingen, Marcel Gaens, André Hemeryck, Michel Lambrigts, Jean Nicolai,

Martine Servayse, Christine Smeets, Eddy Swaeb, Jos Welkenhuyzen

